

מספר עצות לבעלי שאיפות ספרותיות

... רק זאת: התרגול הוא עיקר העיקרים, בכל עת ובכל שעה; וכפוף לו, אך כמעט שווה לו בחשיבותו, הוא הצו 'אל ייאוש'. דבקו בכל מה שיש לו זיקה לחיים הספרותיים, ובכלל זה גם בהיבטים המכאניים שלהם. למדו את מלאכת הסדר, למדו לעמוד אצל מכונת הדפוס, למדו להיות דפוסים מדופלמים, ובכל אשר תעשו למדו את סוד הצמצום. רצוני לומר לכם שמיטב הטיפוסים הספרותיים הם אינדיבידואליסטים; הם יודעים לתת מוצא למה שבתוכם פנימה; הם שופעים את מלואם. בייחוד נכון הדבר באמריקה, מקום שם המחשבה משוחררת ובני האדם חופשיים. לאנשי עט צעירים אני מבקש להשיא שלוש עצות: ראשית, אל תכתבו שירה; שנית, כנ"ל. שלישית, כנ"ל. אולי תופתעו לשמוע זאת דווקא מפי, אך אמנם כן: אין שום צורך מיוחד בניב השירי. אנחנו תועלתנים, ומגמה זו אינה ניתנת להיעצר. לאנשים שבכל זאת יכתבו דברי שיר, אין לי מה לומר. רק זאת אקבע, שנפתולים רבים דרושים כיום כדי להיחלץ מהבוץ ששירת המוסכמות הטביעה אותנו בו. משוררי העבר טרחו לשקע אותנו במדמנה. אסור לנו להסתגל למוסכמות; אנו מוכרחים להיות חופשיים.

אציע דבר נוסף. טוב יעשו כל צעיר וצעירה בעלי שאיפות ספרותיות אם יישאו איתם עיפרון ופיסת נייר, ויעלו על הכתב דרך קבע מאורעות מעניינים מחיי היומיום. בדרך זו יסגלו להם בלי ספק מצבור עצום של מידע. ההרגל הוא מן הדברים שטוב ביותר להכירם. ושוב, תרומתה העיקרית של הקריאה אינה במידע שהיא מספקת, אלא במחשבות שהיא מעוררת. זכרו את זאת מעל לכול. אין דרך-מלך אל הלמידה.

1888, *The Signal*

(מאנגלית: צור ארליך)